

Zlatá ulička

Podle pověsti měli ve Zlaté uličce své dílny alchymisté. Rudolf II. je přísně střežil a nedovolil jim vycházet ven. Alchymisté se vzbouřili a vyházeli své přístroje okny ven do Jeleního příkopu. Císař je dal uvěznit v železných klecích, které nechal pověsit na stromy v jelením příkopu, a nechal je umřít hladu. Byla to výstraha, že velké dílo se nesmí opustit v čase zrání.

Koncem XVIII. století se prý několika alchymistům ve Zlaté uličce podařilo vyrobit zlato. Potom však tragicky zahynuli. Poslední z nich byli jihočeský baron a doktor filosofie **Uhle**.

Ve Zlaté uličce v hradební zdi stojí **dům U poslední lucerny**, který lze spatřit za některých nocí. Podle staré tradice je v něm ukryt neviditelný práh mezi viditelným a neviditelným světem. Ten je základním kamenem města. Sféru neviditelného města vytvořil podle pověsti esoterní řád Asijských bratří (*Sad-Bhaiů*).

V čísle 4 pobývala proslulá **věštkyň madame de Thébes**. Vzbuzovala pozornost už svým oblečením ze začátku století. Vlastním jménem **Matylda Prušová** byla vdovou po lékárníkovi. Její syn byl od roku 1914 nezvěstný. Přesto mu prostírala na stole a nahoře v pokojíku každý večer odestýlala lůžko. Za války byla umučena gestapem.

V domku č.22 bydlel v pokojíku **Franz Kafka**. Později ho měl pronajatý též **Otakar Štoch-Marien** jako pracovnu za 25 korun měsíčně.

V domku č.20 jsou na Velký pátek o půlnoci slyšet varhany, nikdo neví proč.

Jak byly založeny Karlovy Vary

Jednou pobýval císař Karel IV. na hradě Lokti. Ráno se vydal se svou družinou na lov. Do rány mu vběhl statný jelen a císař ho pronásledoval. Ale jelen stále unikal, až ho lovci zahnali na vysokou skálu a jelen náhle skočil dolů. Lovci se vydali jelena hledat a v údolí pod skálou našli div divoucí-horký pramen tryskal ze země do výšky a kameny kolem měly červenou a žlutou barvu. Císař byl nadšený, přikázal skálu pojmenovat Jelení skok a kolem vřídla založil město a později lázně, které nesou jeho jméno-Karlovy Vary.

Pověst o Bílé paní z Hradce

Pan Adam z Hradce stavěl v Jindřichově Hradci nový palác. Stavba pokračovala velmi pomalu, lidé byli hladoví a neměli dost sil. Manželka pana Adama sestoupila mezi chudý lid a povzbuzovala všechny k usilovné práci. Rozdávala i jídlo a všem slíbila, až bude palác hotový, všechny dělníky a chudé lidi sama pohostí.

Když byl opravdu zámek dostavěný, paní svůj slib splnila a na Zelený čtvrtek navařila spoustu sladké kaše, povolala chudý lid a všechny pohostila.

To se stalo tradicí a od té doby se na Jindřichově Hradci vždy na Zelený čtvrtek vařila sladká kaše pro chudé.

Když paní zemřela, pohřbili jí v bílém šatu. Od té doby se zjevuje nejen na Jindřichově Hradci, ale i na jiných zámcích pánů z Hradce a Rožmberka.

Jen jednou se stalo, že jeden z potomků - pan Jáchym z Hradce - nedodržel tradici, chtěl šetřit a sladkou kaši zakázal vařit. Duch Bílé paní se ale tak rozzlobil, že všechno služebnictvo ze zámku uteklo, protože se tam báli. Teprve když pan Jáchym svolil k vaření sladké kaše, Bílá paní se uklidnila a na zámku nastal zase klid a pokoj.

O budějovickém zvonu Bumerinovi

Na polích u Lišova pásal jednu pasák vepře. Najednou prasátka začala rýt v zemi a vyryla obrovský zvon. Lišovští nevěděli co s ním a nabídli ho budějovickým měšťanům. Ti o něj měli zájem, ale lišovští si zvon nechali draze zaplatit. Budějovičtí museli vysázet tolik zlatáků, aby vytvořily cestu z Lišova do Českých Budějovic.

Zvon dostal jméno Bumerin a dodnes visí na českobudějovické Černé věži.